

SEMANARIO REPUBLICANO RADICAL

Redacción y Administración: Calle del Marqués de Montroig — — — Punto de venta: Prim, 82.

Para Barangé y Blanxart.

Ya presumíamos lo que pasaría al publicar en nuestro pasado número un artículo, atacando á los que se encuentran actualmente administrando los intereses del pueblo. Ya sabíamos que los dos hombres, cuyos nombres encabezan estas líneas, se chuparían los dedos de contentos al ver que se atacaba á todo el mundo menos á ellos.

Pero hemos de decirles que se han equivocado de mala manera, ya que en nuestro programa están inscritos todos los tapujos municipales llevados á cabo por estos dos aventureros de la política que solo se han preocupado de defraudar en consumos grandes cantidades, perjudicando de una manera desastrosa la vida de esta villa.

Así, pues, prepararse que va á pegar y fuerte.

Páginas para l'història de Granollers.

Desde 'l sigle XXI

Allá en aquells temps en que encara es feyan servir els matxos pera portar les cols de Mataró á Vich, aixó es, en aquells temps que encara s'apedragaba á n'els automòvils y algú que altre ciutadà rural—vulgo pagés—encara s'atrevia á dexarte anar un "¡Mal llam te mati"

si 't veyá passá ab la bicicleta, s'esqueya funcionar en la isla de Granollers, una pobra desgraciada població que als dos mesos de nascuda ja's va trencar—una Societat de socorros mutuos titulada "El Punxó permanent." Ab un primer article á n'el Reglament que deya que aquella entitat era fundada "para recreo y solaz á la par que para el mutuo apoyo y protecció de los asociados". Y es varen pendrer tan á la valenta axó del *recreo* y del *solaz* aquells *asociados* que á badar una mica els vehins de Granollers y á dexar-los fer y desfer lliurement ab aixó del *mutuo apoyo y protecció* y ab axó del *solaz*, dexan sense *solaz* á la sabata, als quatre días, á n'els que per no ser *socios* d'aquella germandat, no podían disfrutar de las primicias del primer article del reglament ni de tot alló de la *protecció* que tan á mamella de monja els hi marxaba.

Y dexeume com á historiare fidel que os descriguí lo que era aquesta Societat titulada "El Punxó".

Creyent que ab un sol pamet de caixa municipal ne tenían prou pera fundar la societat, may varen cuidar-se de buscar local y aixís els veyan en ple funcionament de aixó del *recreo*, recreyant-se per totes quatre parts de la població y protegint-se desde'l calaix de Sant Roch.

Perque apart de tot aixó, tinch de dirvos, que, Sant Roch vivía en un primer pis de Granollers y contra de tot lo que os diguin els devots, ja ni's cuidaba de la pesta ni de ferse apellá les llagues de les cames, enfeynassat com estava ab una botiga de frau que va plantar en els baixos de casa seva.

Y per lo que respecta á la psicología dels socios del "Punxó permanent" contenen les cròniques del rey en Jaume—que 'm penso que no te res que veure ab *el de las patatas*— que á aquella gent may se'ls hi havia posat cap pedra al fetxe, qu'eren socios de molta flema, molt des preocupats per lo que atany á cuestions d'ordre moral, ab una paraula gent de

barra, — Com deyam en aquell temps.— Tots ells aspiraban á alguna cosa y eren sumament aficionats á menjar una especie de sopa que'n deyan *boba*, menjaban la *sopa boba*. Aixís com l'història de Grecia ens parla d'un altre mena de gent que s'atipaban de *sopa negra*.

Tenían com á president de la societat á un senyor que feya un grapat d'anys qu'era concejal, president en caràcter de *nato* y com á vocal primer contaban ab un tal Tardá, un altre senyor que també feya una pila d'anys qu'era de la junta de l'ajuntament y que *Dios mediante* encare tenía ganas de serne, un altre pila mes, *socio* de molta empena que per aixó varen motejarlo de Valent, capás ell sol de fer frente á tot una nació, que os diré jo, com Inglaterra. Y com á vocals secundaris tenían á una sèrie de senyors que tant solsament per poguer portar la medalla en els dias d'ofici solemne haurían sacrificat hasta la seva dona.

Me descuidaba de dir que'l càrrech de tesorero del "Punxó" l'habían suprimit y feya *las veces* el mateix president y veus aquí que els dos vots que tenía com á tal y un altre vot que l'hi corresponía com á tesorero, sempre empatava las discusions y ab tres vots guanyaba mes ell, que tots els demes de la junta no poguessin guanyar ab tots els vots que passessin de frau per la colecta.

Y la cosa anaba com una seda, tots disfrutaban y es protegían á carta cabal. Es diu que un tal Vilá, individuo oriundo del Papiol, que'n altre temps era dels de la colla del "Mosquit" y que allavores no li quedaba ja de *mosquitaire* mes que'ls *mosquits* que tenía á ne l'aixeta, que un dia, agrahit de la protecció que rebia d'aquell president *nato* y volguentli correspondrer en algo als favors que aquest l'hi feya, s'hi va presentar y l'hi va dir: —¿Qué maneu de mi Sr. President, que voleu que fassi?

Y es conta també que al instant el protector president va contestarli. —Ves noy